

+

Homilie op 31-7-2022, 18^e Zondag door het jaar, Jaar C.

Dierbaren,

De rijke man uit Jezus' parabel "overlegde" [...] "bij zichzelf" (Luc. 12,17). Dat doen we allemaal wel eens. Daar is op zich niets mis mee. Maar in de parabel van vandaag komt deze rijke er toch niet goed van af. Waarom niet? Laat ons eens kijken, wat hij allemaal bij zichzelf overlegt.

"Wat moet ik doen? Ik heb geen ruimte om mijn oogst te bergen". "Dit ga ik doen: ik breek mijn schuren af en bouw grotere: daarin zal ik dan heel mijn rijkdom aan koren opbergen. Dan zal ik tot mijzelf zeggen: Man, ge hebt een grote rijkdom liggen, voor lange jaren; rust nu uit, eet en drink en geniet ervan (Luc. 12,17-19)!" Het is allemaal 'Ikke, ikke, ikke'. En de rest? Die komt zelfs niet in zijn gedachten op. Deze man is zó opgesloten in zijn eigen ik, dat hij alleen nog maar voor zichzelf leeft. Terwijl Paulus aan zijn christenen van Rome schrijft: *"Niemand van ons leeft voor zichzelf alleen, niemand sterft voor zichzelf alleen. Zolang wij leven, leven wij voor de Heer, en sterven wij, dan sterven wij voor de Heer"* (Rom. 14,7-8). Het is wat wij ook hoorden in de tweede lezing van vandaag: *"Christus is uw leven"*. En nogmaals, aan het slot: *"Daar is alleen Christus, alles in allen"* (Kol. 3,4.11). Christus, die om onzentwil arm is geworden, terwijl Hij rijk was, opdat wij rijk zouden worden door zijn armoede (vgl. 2 Kor. 8,9). Christus, die gezegd heeft: *"Het is zaliger te geven dan te ontvangen"* (Hand. 20,35).

We vinden de rijke uit ons evangelie al beschreven in het Oude Testament. In het boek Jezus Sirach lezen we: *"Sommigen worden rijk door hardnekkige hebzucht, en het loon dat hun toevalt is, dat ze zeggen: 'Ik ben binnen! Nu ga ik genieten van mijn bezit!' – terwijl ze niet weten wanneer hun uur zal komen: dan moeten zij alles aan anderen laten en gaan zij dood"* (Sir. 11,18-19). Precies dat is het, wat onze rijke overkomt, zelfs nog vóór hij zijn nieuwe schuren heeft kunnen bouwen. God spreekt tot hem: *"Dwaas! Nog deze nacht komt men uw leven van u opeisen, en al die voorzieningen die ge getroffen hebt, voor wie zijn die dan (Luc. 12,20)?"* "Er zijn mensen die zich aftobben en inspannen met wijsheid en kennis van zaken", hoorden we in onze eerste lezing, *"maar wat ze verdienen, moeten ze afgeven aan anderen die zich niet inspanden. Ook dat is ijdelheid en grote onbillijkheid"* (Pr. 2,21).

Ja, dat is onbillijkheid, maar alleen zolang je slechts kijkt naar dit ondermaanse. Wij echter *“houden het oog gericht niet op het zichtbare maar op het onzichtbare; wat wij zien gaat voorbij, de onzichtbare dingen duren eeuwig”* (2 Kor. 4,18).

Misschien is dat wel het moeilijkst voor mensen van onze tijd en cultuur. Heel ons maatschappelijke kader is zowat gericht op het zichtbare, het tastbare, het waarneembare en bewijsbare, en ten opzichte van alles wat daarbuiten valt, koestert men een zekere argwaan. En ook het geloof valt daarbuiten: *“Het geloof is”* immers *“een vaste grond van wat wij hopen, het overtuigt ons van de werkelijkheid van onzichtbare dingen”* (Heb. 11,1). Daarom is het vaak zo moeilijk om als gelovige met ongelovigen te praten over het geloof, iets uit te dragen van wat ons het meest dierbaar is. Men mist daarvoor vaak de juiste antenne, het komt niet echt aan.

Toch heeft iedere mens – geschapen naar Gods beeld en gelijkenis – ergens een ontvankelijkheid voor wat van God komt, een ontvankelijkheid voor zijn Liefde en Waarheid. En waar we die niet meer duidelijk kunnen maken met woorden, mogen we het met daden doen! Met daden die precies het tegendeel zijn van de houding van de rijke uit het evangelie. We kunnen daarbij speciaal denken aan een heilige als Moeder Teresa. Maar ook mensen die – anders dan zij – over materiële rijkdom beschikken, kunnen metterdaad van Gods Liefde getuigen. St. Paulus schrijft daarover in zijn eerste brief aan Timoteüs: *“Vermaan de rijken van deze wereld dringend, niet hoogmoedig te zijn, en hun hoop niet te stellen op de ongewisse rijkdom, maar op God die ons alles rijkelijk te genieten geeft. Zeg hun, dat zij wél doen, zich verrijken door goede daden, en vrijgevig zijn en milddadig. Zo bezorgen zij zich een goede belegging voor de toekomst, om eenmaal het leven te verwerven dat waarlijk leven is”* (1 Tim. 6,17).

En dat leven komt nog. Het is er nog niet in volheid, en wij zijn vaak niet geduldig genoeg om dat uit te houden, en grijpen dan naar aards houvast, naar schijn, naar surrogaat, te midden van onze beproevingen. Dierbaren, laat ons blijven zoeken wat boven is, daar waar Christus zetelt aan de rechterhand Gods (vgl. Kol. 3,1)! Laat ons steeds meer de oude mens afleggen, en ons bekleden met de nieuwe mens, die op weg is naar het ware inzicht (vgl. Kol. 3,9-10). Laat ons, in Gods kracht geborgen door het geloof, wachten op het heil, dat al gereed ligt om op het eind van de tijd geopenbaard te worden. Hoe onuitsprekelijk, hoe hemels zal dan onze vreugde zijn (vgl. 1 Petr. 1,5.8)! Amen.